

stand for en indgaaende Behandling og Prøvelse. Forholdet er dette, at ved Loven af 28. Juni 1920 opretholdtes i de sønderjydske Landsdele indtil videre de hidtil for disse Landsdele gældende tyske Retsregler vedrørende det offentlige Fattigvæsen. Selvfølgelig var der i Loven af 1920 visse Ændringer, endogsaa saa omfattende, at man kan sige, at Retsreglerne i de sønderjydske Landsdele paa det fattigretlige Omraade allerede ved denne Lov paa væsentlige Punkter blev bragt i Overensstemmelse med den i det øvrige Del af Kongeriget gældende Fattiglovgivning. Men paa to Hovedpunkter opretholdtes dog den tyske Ret i de sønderjydske Landsdele, nemlig Reglerne for privates Underholdspligt og Reglerne om Forsørgelseskommunen. Der var ogsaa andre Ting i Fattiglovgivningen dernede, der ikke kom til at svare til Fattiglovgivningen i den øvrige Del af Kongeriget. De Bestemmelser, der saaledes hidtil har været gældende i de sønderjydske Landsdele, er, at Forsørgelsesretten i en sønderjydsk Kommune erhverves ved eet Aars Ophold, hvorimod den som bekendt ikke kan erhverves i den øvrige Del af Kongeriget ved mindre end fem Aars Ophold.

Ved Loven af 1920 er der dog gjort nogle Undtagelser fra denne Regel om Erhvervelse af Forsørgelsesret efter et Aars Ophold i Kommunen. Personer, der er tilflyttet fra det gamle Kongerige, kunde altsaa tidligere erhverve Forsørgelsesret i Landsdelene ved 1 Aars Ophold, medens Personer, der tilflytter Kongeriget fra de sønderjydske Landsdele, først erhverver Forsørgelsesret efter 5 Aars Ophold, og ved denne Forskel i Reglerne kunde naturligvis de sønderjydske Kommuner under visse Forhold faa større Byrder, end der egentlig rettelig tilkom dem. Herpaa blev der bødet ved Loven af 1920, idet det i dens § 5 bestemmes, at saadanne tilflyttede Personers hidtidige Forsørgelseskommune i det gamle Kongerige i indtil et Tidsrum af 5 Aar fra det i Paragraffen nærmere bestemte Tidspunkt skulde refundere $\frac{3}{4}$ af Udgiften ved deres Forsørgelse i de sønderjydske Landsdele. Men denne Bestemmelse har ikke været fyldestgørende, og Kommunerne i de sønderjydske Landsdele har klaget — og jeg synes med Rette — over, at de ikke kom ind under de samme forsørgelsesretlige Regler, som

gjaldt i den øvrige Del af Kongeriget. Derfor er der af Indenrigsministeriet for længe siden gjort Forarbejder til at bringe de fattigretlige Forhold i de sønderjydske Landsdele i det væsentlige i Overensstemmelse med de fattigretlige Forhold i den øvrige Del af Kongeriget.

Hovedregelen findes i Lovforslagets § 2, der siger, at undtagne fra Indførelsen i de sønderjydske Landsdele er følgende Bestemmelser i Fattigloven af 9. April 1891: §§ 14 og 15, § 23, 1ste Stykke, 2det og 4de Punkt, og § 42 — hvilke ej heller har Gyldighed i det øvrige Kongerige — samt Overgangsbestemmelserne i § 25 og § 67. — § 3 er af rent formel Karakter, saa den behøver jeg ikke at opholde mig ved. — I §§ 4 og 5 er der Detailbestemmelser af interkommunal Art, som jeg heller ikke finder Anledning til at uddybe nærmere. Jeg gaar i det hele taget ud fra, at de, der interesserer sig afgørende teknisk for dette Lovforslag, har fulgt dets Behandling i Landstinget, og de sønderjydske Repræsentanter har, saa vidt jeg forstaaer, ogsaa haft Føling med Landstinget under Forhandlingerne, saaledes at det kun vilde være Tidsspilde, om jeg nøjere vilde gøre Rede for de Ændringer, der i Landstinget er indført i det af mig fremsatte Lovforslag. De er ikke talrige og heller ikke særlig indviklede.

Jeg skal gøre opmærksom paa, at der i Landstinget er vedtaget følgende Ændring i § 5, som den var foreslaaet af mig: „Der som en Kommune i det øvrige Kongerige i Medfør af § 5, 2det Stykke, i Lov Nr. 305 af 28. Juni 1920 om det offentlige Fattigvæsen i de sønderjydske Landsdele har ydet Refusion til en Kommune i de sønderjydske Landsdele, er førstnævnte Kommune ligeledes, indtil ny Forsørgelsesret er erhvervet af den paagældende efter Reglerne i 1ste Stykke, pligtig at yde Refusion med tre Fjerdedele af de afholdte Udgifter“. Jeg har kunnet tiltræde baade denne og de øvrige af Landstingsudvalget stillede Ændringsforslag, ligesom jeg nu kan anbefale Lovforslaget, saaledes som det er enstemmigt vedtaget i Landstinget, til det høje Tings velvillige Behandling, og det er mit Haab, at det ikke skal vare mange Dage, før Lovforslaget er færdigbehandlet her i Tinget, saaledes at det kan blive op-